

nika žádných praktických důsledků, z čehož je patrné, že vytýkaným ustanovením rozpočtu nebyly st-lky ve svých právech nijak zkráceny.

Stížnost dovolává se ovšem pro své stanovisko ustanovení odst. 3 § 21 cit. zákona. Leč toto ustanovení týká se pouze výtěžku majetku obce, ústavů, fondů obecních a obcí spravovaných, nelze je tedy vztahovati na úhradu schodku obecního. Že by pak nebylo hospodářsky účelné sporné položky hraditi přírážkami, stížnost ani nevytýká.

Pokud jde o položky týkající se obecního domu č. p. —, vytýkají st-lé, že vydání týkající se kanalisace této reality v částce 10.000 K — bylo neprávem pojato do rozpočtu řádného místo do rozpočtu mimořádného.

Avšak ani tato námitka není důvodná. Žal. úřad zdůraznil ve svém rozhodnutí, že jde v těchto položkách o »každoroční« umořování a zúročení dluhu na obecním domě a o náklady spojené s pravidelným udržováním tohoto domu, tedy o výdaje, které dle § 4 odst. 1 ob. fin. novely počítati sluší k výdajům řádným. Leč i pokud by snad nešlo o takové výdaje, stačí odkázati k tomu, co bylo svrchu řečeno o úhradě mimořádných výdajů ob. přírážkami.

Ježto tedy žádná z námitek stížnosti nemá podstaty, bylo stížnost zamítnouti pro nedůvodnost.

Č. 4923.

Veřejní zaměstnanci: * Disciplinární nález zem. správ. výboru v Praze, vyslovující propuštění definitivního zřizence zemského ústavu pro choromyslné ze služeb zemských, není konečným rozhodnutím.

(Nález ze dne 21. září 1925 č. 13.432.)

V ě c: Kateřina L. v D. a Vojtěch B. v J. proti zemskému správnímu výboru v Praze o disciplinární nález.

V ý r o k: Stížnosti se odmítají jako nepřipustné.

D ů v o d y: Disc. nálezy z 21. srpna 1924 uznal zsv v Praze definitivní opatrovníky zem. ústavu pro choromyslné v Dobřanech Vojtěcha B. a Kateřinu L. vinnými hrubým porušením povinností služebních ve smyslu § 147 předpisů zřízeneckých a opatrovnických a uložil jim disc. trest propuštění ze služeb zemských.

Do těchto nálezů směřují stížnosti obou propuštěných, vytýkajíce jim nezákonnost a vadnost řízení.

Nss jest povinen dříve nežli přikročí k projednání stížnosti, zkoumati svou vlastní příslušnost dle § 4 zák. o ss. Po této stránce bylo uváženo toto:

Působnost žal. úřadu v disc. věcech zaměstnanců zemských upravila i n t r u k c e z 31. května 1864, vydaná býv. zem. sněmem král. Českého, jež stanoví v §u 16: »Výboru zem. přísluší předsebrati řízení disc. proti úředníkům a služebníkům, placeným z fondů, v příčině nichž vede správu, suspendovati je od úřadu a platu a propouštěti je ze služby, pokud sněm nic jiného neustanoví, podle předpisů pro úředníky státní, a zůstaviv při vůli jejich ze suspense nebo propuštění tohoto odvolati se ke sněmu.«

Ustanovení toto poskytuje tedy zemskému zaměstnanci disc. propuštěnému (neb suspendovanému) právo odvolati se ke sněmu.

Místo sněmu, pokud jde o opatření správní, zaujala vláda (zákon z 9. dubna 1920 č. 280 Sb., § 1), kdežto na místo zv-u král. Českého nastoupil zsv (zákon z 13. listopadu 1918 č. 38 Sb.).

Dle § 5 tohoto zákona platí pro zsv předpisy zem. zřízení a instrukce usnesená pro zv sněmem král. Českého, jejíž případné změny usnesené zsv-em schvaluje národní shromáždění.

Předpisy upravující poměry ošetrovatelského personálu zem. ústavů pro chloromyslné, na nichž se usnesl zv král. Českého s výhradou schválení sněmem v sezení dne 15. a 22. května 1912 a na nichž žal. úřad založil nař. disciplinární nálezy, neobsahují o pořadu instančním v případě disc. propuštění odchýlného ustanovení a není také jiné normy, jež by zmíněný kompetenční předpis měnila nebo rušila.

Za tohoto stavu práva není výrok žal. úřadu, vyslovující disc. propuštění st-lů, k o n e č n ý m rozhodnutím, nýbrž podléhá instančnímu přezkoumání vládou republiky čsl.

Stížnost k nss lze však dle předpisu §u 5 zák. o ss podati teprve, je-li záležitost v cestě adm. k o n e č n ě vyřízena. Bylo tedy obě stížnosti odmítnouti jako nepřipustné, aniž bylo soudu možno věcně se jimi zabývat.

Č. 4924.

O b e c n í d á v k y: O promlčení obecní dávky z motorických dopravních vozidel.

(Nález ze dne 21. září 1925 č. 14.013.)

V ě c: Dr. Robert A. v M. proti moravskému zemskému výboru o dávku z motorických dopravních vozidel.

V ý r o k: S t í ž n o s t se z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-li byl představenstvem města M. ze léta 1923 a 1924 předepsán doplatek na obecní dávce z držení motorických dopravních prostředků ve výši 3600 K, poněvadž dávka byla v letech 1923 a 1924 omylem vyměřena toliko za 20 HP, kdežto vozidlo má 30 HP. Odvolání st-lovo bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Stížnost vytýká, že dodatečný předpis dávky nemohl býti usku-tečně, poněvadž dávka byla za obě leta pravoplatně předepsána a novému předpisu brání ustanovení §u 10 pravidel o vybírání dávky.

V § 10 pravidel o vybírání obecní dávky z držení motorických dopravních prostředků v M. schválených výnosem mor. zv-u z 26. října 1922 se stanoví, že dávka se platí předem ve dvou pololetních lhůtách, nejdéle do 14. ledna a 14. července. Je-li dávka povolena na několik roků, může v tomto čase, není-li pro ten který rok posud předepsána, býti vybírána podle výměry roku předešlého s výhradou dodatečného sčítování.

Toto ustanovení pravidel pojednává tedy o splatnosti dávky již přede-psané a o možnosti vybírati dávku provisorně podle výměru posled-ního roku s výhradou dodatečného předpisu, nepraví však nic o tom, zdali je přípustno vyměřiti dávku dodatečně, byl-li již ohledně určitých období vydán pravoplatný platební rozkaz. Nelze proto v tomto usta-